

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viléma Šetka a soudců Mgr. Martiny Andělové a JUDr. Martina Vícha ve věci

žalobkyně: **nezl. T. A. M. N.**, narozená dne „X“
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 - Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, č. j. MV-168114-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, č. j. MV – 168114 – 4/SO – 2020, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 8. 2020, č. j. OAM – 8549 – 6/TP – 2020, kterým bylo dle § 169r odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území ČR, zastaveno řízení o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný správní orgán porušil základním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení

§ 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavkem na činnost odvolacího orgánu, zejména ustanovení

§ 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný opomenul zjistit stav věci,

o němž nejsou důvodné pochybnosti a nelze také přehlížet, že při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro jejich činnost, zejména ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za akt přepjatého formalismu, který velmi nešetrným způsobem

a v rozporu s principy materiálního právního státu zasahuje do jejich základních práv a svobod. Nezletilá žalobkyně se narodila na území ČR dne 2. 5. 2020, přičemž stalo se tak v době, kdy na území platilo mimořádné opatření vlády a nouzový stav. Rodiče nezletilé se nedokázali v situaci řádně zorientovat a žádost žalobkyně byla podána bohužel až několik dní po lhůtě k tomu stanovené ustanovením § 88 zákona o pobytu cizinců. Její žádost byla poté napadeným usnesením zastavena jako neoprávněně podaná na území ČR. Takový postup přitom žalobkyně považuje za postup zjevně nepřiměřený, přepjatě formalistický a v rozporu s eurolegislativou. Napadené rozhodnutí je navíc v příkrém rozporu s článkem 8 Úmluvy

o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i s Úmluvou o právech dítěte. Rodina nezletilé žalobkyně má přitom na území České republiky vytvořeno komplexní zázemí a Česká republika je jejich jediným domovem, kde pracují, mají přátele a podobně. Žalobkyně jako nezaopatřená a na rodičích zcela závislá osoba má nepochybně nárok, aby mohla žít společně s rodiči, v jejich péči a výchově a tedy, aby jí tak byl povolen pobyt na území České republiky. Nutnost vycestování do země původu za účelem podání nové žádosti o povolení k pobytu lze považovat za nikoliv nezbytné s ohledem na chráněný zájem společnosti, formalistické a velmi nepřiměřenou mírou zasahující do soukromé sféry žalobkyně

a její rodiny. Náklady na vycestování, návrat pobytu v zemi původu, stejně jako náklady spojené s podáním žádosti jsou nepřiměřeně vysoké a pro rodinu téměř neúnosné. V podané žalobě dále argumentovala a rozvíjela námitku přepjatého formalismu za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti vůči její osobnosti. Žalobkyně vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného je zatíženo nezákonností včetně řízení, které mu předcházelo, navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového správního orgánu s tím, že žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil a vypořádal se s námitkami žalobkyně s uvedením důvodů, pro které tyto námitky byly považovány za mylné, či nerozhodné včetně uvedení úvah, kterými se řídil při hodnocení důkazů a výkladů právních předpisů. Žalovaný je přesvědčen, že žádost žalobkyně byla posouzena

správně a v souladu se zákonem a zákonný zástupce žalobkyně měl za ni žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podat v zákonem stanovené lhůtě 60 dnů (§ 88 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný rovněž upozornil na ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ze kterého byl zákonný zástupce žalobkyně povinen existenci důvodů na jeho vůli nezávislých neprodleně Ministerstvu vnitra oznámit, žádné takové důvody však oznámeny nebyly.

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně a rovněž žalovaný soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy nesdělili svůj nesouhlas s takovým projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutí bez jednání byl účastníky udělen.
5. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.
7. Dle odst. 3 tohoto ustanovení, pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.
8. Podle odst. 4 téhož ustanovení, doba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.
9. Dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
10. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že rodiče žalobkyně na území České republiky pobývají na základě vydaných oprávnění pobytů. Otec odvolatelky má na území povolen dlouhodobý pobyt a její matka má na území povolen trvalý pobyt od 24. 4. 2017.
11. Dle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byl pobyt žalobkyně od okamžiku jejího narození dne 2. 5. 2020 upraven jako pobyt trvalý a od tohoto dne odvolatelce plynula 60 denní lhůta pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu (§ 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Tato lhůta, ve které měla být žádost o povolení k trvalému pobytu, uplynula dnem 1. 7. 2020. Formulářová žádost o vydání povolení k trvalému pobytu však správnímu orgánu prvního stupně byla podána dne 14. 7. 2020. Vzhledem k tomu, že zákonný zástupce žalobkyně k pozdnímu podání žádosti o podání povolení k trvalému pobytu nesdělil správnímu orgánu žádné důvody na vůli nezávislé, které by bránily podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě, správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 17. 8. 2020, č. j. OAM – 8549 – 6/TP – 2020, správní

řízení dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavil s tím, že žádost byla podána na území, ač k tomu nebyla účastnice řízení oprávněna.

12. Žalobkyně v žalobě a stejně tak v opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítá, že se narodila na území ČR v době, kdy platilo mimořádné opatření vlády a nouzový stav, přičemž rodiče nezletilé se nedokázali v situaci řádně zorientovat a žádost žalobkyně tak byla bohužel podána až několik dní po lhůtě k tomu stanovené. Podle názoru soudu jde o skutečnost a námitku, se kterou se náležitě vypořádal žalovaný s tím, že v době narození nezletilé žalobkyně platila mimořádné opatření, na základě předcházejícího usnesení vlády č. 69/2020 Sb., o vyhlášení nouzového stavu od 12. 3. 2020, nouzový stav byl dalším usnesením vlády ze dne 28. 4. 2020 prodloužen do 17. 5. 2020, kdy však byl ukončen. Třeba dodat, že další vyhlášení nouzového stavu na základě usnesení vlády následovalo dne 30. 9. 2020 s účinností od 5. 10. 2020. Je evidentní, že v době ukončení nouzového stavu zbývala žalobkyni, respektive její zákonné zástupkyni převážná část lhůty pro podání žádosti o povolení trvalého pobytu, ostatně zákonná zástupkyně oznamovací povinnost vyplývající z ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců bezprostředně po uplynutí nesplnila. Žalobkyně dále namítala, že postup správních orgánů v jejím případě byl přepjatě formalistický, nepřiměřený

a tedy rozporný s článkem 8 Úmluvy, článkem 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Nelze však souhlasit, že by použitelná právní úprava na daný případ byla nepřiměřená a formalisticky tvrdá. Zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 88 stanoví 60 denní lhůtu pro podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu narozeného dítěte zákonným zástupcem, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. K přiměřenosti 60 denní lhůty se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 Azs 73/2016 – 25, v němž uvedl, že lhůta reflektuje případnou dobu strávenou v porodnici, popřípadě dobu „na zotavení“, jakož i to, že po zákonných zástupcích nelze spravedlivě požadovat, aby jejich první kroky ihned po narození dítěte směřovaly k příslušnému správnímu orgánu. Uvedené rozhodnutí lze aplikovat i na daný případ, kdy argumentace s překážkou v podobě nouzového stavu pominula 17. 5. 2020, tedy několik dnů po narození nezletilé žalobkyně.

13. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí správních orgánů má nepřiměřené dopady do soukromého a rodinného života jejího a celé rodiny. Tuto námitku soud neshledal důvodnou s tím, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadu k rozhodnutí do soukromého

a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadu zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu, než v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30). V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých a tato povinnost se nevztahuje na procesní rozhodování o zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 – 28). V případě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti cizince o pobytové oprávnění tak nejsou správní orgány s ohledem na to, že

neposuzují žádost meritorně, povinny posuzovat možný zásah tohoto rozhodnutí do soukromého

a rodinného života cizince. To se týká i zastavení řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu narozeného dítěte podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgán žádost zastaví, neboť cizinec k podání žádosti na území pro zmeškání lhůty již nebyl oprávněn (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j.

4 Azs 246/2017 – 35, rozsudek ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 – 7, rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 – 41). Rozhodnutí správních orgánů v této věci není v rozporu rovněž s žalobkyní namítaným článkem 8 Úmluvy a článkem 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť dodržení závazků vyplývajících z těchto mezinárodních norem je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení povinnosti opustit území či správního vyhoštění, v rámci nichž jsou správní orgány povinny zohlednit rovněž hledisko nejlepšího zájmu dítěte (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 – 35). V předmětné věci nebyl správní orgán o žádosti povinné meritorně rozhodnout a byly tak naplněny důvody pro zastavení řízení.

14. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. června 2022

JUDr. Vilém Šetek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.